

[Helle Degn]

vi meldinger om, at antallet af bistandsklienter tilsvarende er steget med 11 pct.

Det er tegn på, at der er noget helt galt, hvilket det konservative landsrådsmøde i weekenden var i stand til at fejle ind under gulvtæppet. Det er jo et internt problem. Det er imidlertid et alvorligt problem for Danmark, at vi har en statsminister, der kun kan cykle rundt i manegen på en metaltræt cykel og er blevet så bange for at falde af, at det kun kan ende på den måde. Det er et problem for landet, skrev man minisandten i en af de borgerlige aviser på lederplads i lørdags. Denne problemstilling er den alvorligste, der rammer vore unge, som denne forespørgsel i dag jo bl.a. gælder.

At vi har en undervisningsminister, der bruger sin tid på at fordele de for få uddannelsespladser, vi har, i stedet for at koncentrere sig om at skaffe mange flere pladser til de ungdomsårgange, vi har netop i disse år, er et problem for landet. At vi har en arbejdsminister, som på samme måde er mere optaget af at fordele elendighed og afvikle værktøjet til at føre en arbejdsmarkedspolitik med end af at skabe nye betingelser for vækst i produktionen, er et problem for landet.

Endelig har vi i dag hørt en statsministers redogørelse, som er mest optaget af at udbetale skattelettelser og julegaver til en befolkning, som godt ved, at det er der slet ikke råd til og dækning for, før vi får gang i opsparingen, en stram udgiftsstyring og en målrettet investerings- og forskningspolitik og vækst i produktionsapparatet. Det er et problem for landet.

Kort sagt står Danmark med en regering uden handleevne og kun optaget af én ting: taktik. Vælgerne ved det, regeringen ved det selv, erhvervslivet ved det, og de unge ved det. Danmarkshistoriens største plan kan denne regeringskonstruktion ikke klare. Det brede forlig, som skulle kunne justere uretfærdigheder og sætte gang i Danmark, har regeringen Schlüter nærmest opgivet, eller den siger om det i dag, at det må vi tage i en roligere rytme.

Danmarks fremtid afhænger efter Socialdemokratiets opfattelse bl.a. af, om vi får taget fat og afskaffet den voldsomme arbejdsløshed, og om vi får en arbejdsstyrke, der er tilstrækkelig godt uddannet. Kravene hertil vil i de nærmeste år blive markant skærpet. Vi kan og skal ikke kastes ud i en konkurrence med udviklingslandene om at fremstille varer, der sælges til

priser, der er så lave, at salget ikke kan kaste en ordentlig løn af sig.

Men det er netop ved at blive situationen i Danmark. Vi er nettoimportører af højteknologi, og vi er eksportører af varer med lavteknologi. Det skal vi have ændret, og det sker ikke med de svar, som vi har været vidne til er blevet givet af undervisnings- og arbejdsministrene eller for den sags skyld statsministeren her i dag, og heller ikke med det svar, der ligger i finansloven.

Uddannelsesrationering er ikke svaret. Social forslumning er ikke svaret. Der kan flyttes om på pengene fra passivydelse til aktiv indsats. Det har vi forelagt forslag om i vores »Gang i 90'erne«, og vi har fremlagt det under forhandlingerne i de to måneder med regeringen. Vi har også fremsat vores beslutningsforslag i salen, hvor vi skal debattere det på tirsdag. Det er Socialdemokratiets bud.

Og vi har også kæmpet for det med det uddannelsesstilbud for 1,8 mia. kr. til de langtidslidende i perioden 1989-92, som vi fik aftalt med regeringen ved årsskiftet. Vi har i maj måned fremsat forslag om en ungdomskontrakt for alle unge med sikring af job eller uddannelsespladser for alle inden 1992. Vi har med forliget om lov om erhvervsuddannelse sikret uddannelsespladser til alle unge, som søger en faglig uddannelse. Vi har påpeget, at praktikpladsgarantien mangler, og forsøgt at forhandle det med regeringen.

Endnu har vi til gode at se, om 100 millioner-kroners-aftalen om 7.000 lære- og praktikpladser i 1989 vil give det ønskede resultat i både den private og den offentlige sektor. Sammen med regeringen vil vi følge denne aftale meget nøje, og vi vil fortsat foreslå regeringen at udarbejde et forslag om en langsigtet AER-tilskudsmodel for at skaffe de sidste af de ca. 14.000 lære- og praktikpladser, som mangler, for at de unge kan afslutte deres faglige uddannelse.

Vi har også i maj måned fremlagt forslag for regeringen om, hvordan vi afvikler pukkelen på de 16.400 uddannelsessøgende over en 3-årig periode, en opgave, som efter vores opfattelse skal løses, og som kan løses. Og vi har også fremlagt en finansiering, som selv Finansministeriet efter en veritabel notatkrig ikke har kunnet tilbagevise.

Undervisningsministeren har heller ikke i den sjette plan eller sågar statsministerens re-